

Espanya i Albània estableixen discretes relacions diplomàtiques

El passat 12 de setembre Espanya i Albània van establir relacions diplomàtiques. Es tractava de l'únic país d'Europa en el qual el govern de Madrid no tenia, representant. Després d'unes llargues negociacions, portades molt discretament per les dues diplomàcies, s'efectuà a París el «canje de notes», en presència dels ambaixadors a la capital francesa dels dos països, Juan Durán Loriga i Maxbun Peka. Francisco Fernández Ordóñez, el titular espanyol d'Afers Estrangers atribuï la necessitat d'aquest establiment de relacions a l'aplicació del principi de l'universalitat de les relacions diplomàtiques.

La solució negociada entre ambdues diplomàcies es que en el futur, els afers diplomàtics espanyols es resoldran a través de l'ambaixada de Belgrad i els albanesos des de París. El procés diplomàtic que ha culminat amb l'establiment de relacions es començà a gestar al 1978 quan el govern de Madrid va treure el permís de residència a Espanya al rei Leka Zog, pretendent al tron albanès. Paral·lelament hi va haver contactes diplomàtics a Belgrad que podrien haver cristal·litzat en l'establiment, però les circumstàncies polítiques espanyoles van refredar aquesta intenció que es va anar ajornant. Finalment, el sistemàtic establiment de relacions que és una de les constants del

mandat de Fernández Ordóñez com a titular del departament d'Afers estrangers les ha fet possibles.

Després de la mort d'Enver Hoxha, el líder albanès que es va mantenir quaranta anys al poder (esdevinguda el 11.4.85), el Consell d'Europa feu, al 1985, una recomanació als seus membres per tal de relançar les relacions amb Albània, ara dirigida per Ramiz Alia, per facilitar una possible nova relació de l'Europa occidental amb Albània. Enrera quedaven, pel que fa a Espanya, els ostentosos gestos dels diplomàtics albanesos que giraven l'esquena als espanyols o les acusacions hispanes a Tirana d'ajudar al Front Revolucionari Antifascista i Patriòtic (FRAP).

Albània s'ha mantingut pràcticament aïllada del món des del final de la II Guerra Mundial. El comunisme albanès era antagònic al jugoslau i Hoxha va trencar relacions primer amb Tito i després amb Krushev quan aquest dirigent soviètic inicia la desestabilització. Posteriorment Albània abandonà el Pacte de Varsovia. Tirana també va mantenir un curt matrimoni amb la Xina de Mao Tedong. Un cop van quedar-se sols defensen el «veritable socialisme» el règim es tancà en si mateix fins a la mort d'Hoxha. Amb Alia, com a màxim dirigent. Albània va començar una len-

ta i cauta apertura política, la qual mostra més ostensible ha estat l'establiment d'una línia ferrea en col·laboració amb Yugoslavia que comunica Albània amb la xarxa europea ferroviària.

Aquest petit país del mediterrani, de 2,9 milions d'habitants, continua mantenint les seves xifres de producció com a secret d'Estat. Segons estimacions occidentals Albània té un PIB d'uns 1,9 mil milions de dòlars, el seu volum d'importacions és de 312 milions de dòlars i de 3 o 5 milions les exportacions. Com a dada anecdòtica, val a dir que hi ha, a tot el país, 7 televisors per cada miler d'habitants.

L'oficialitat manté el caràcter marxista-leninista del règim i aquest no manté relacions diplomàtiques ni amb l'Unió Soviètica, ni amb el Regne Unit ni amb la RFA. Els Estats Units i l'URSS són odiats per igual. Albània és l'únic estat europeu majoritàriament musulmà, degut als segles de domini turc. Amb una extensió similar a la de Galícia, és el país més hermètic i singular del continent europeu. La seva població es dedica sobre tot a l'agricultura, el país s'auto-abasteix de petroli, no existeix la propietat privada dels vehicles i és el primer productor mundial de crom. Albània es considera el país més pobre del continent amb 1.500 dòlars per càpita de renda, així com el de més emigració. Fora d'Albània viuen 5 milions d'albanesos contra els tres milions que hi ha dins. La colònia més important albanesa a l'exterior és a la zona de Kossovo a Yugoslavia, que, per cert, és la font dels problemes u enfrontaments entre tots dos règims.

Altres peculiaritats albaneses son l'a-

teisme oficial, o el fet de ser el país del món on hi ha més metges per habitant, el que té el índex de natalitat més alt d'Europa, o la no existència d'impostos. L'únic partit legal és el Partit Comunista del Treball d'Albània, que dirigeix, en qualitat de president del Presidium de l'Assemblea Popular, Ramiz Alia, des del 22-11-85, tras la mort del gran pare Hoxha.

Manca Corea del Nord

Per a Espanya aquesta apertura de relacions suposa un pas més en el sentit de la normalització del principi de l'universalitat de relacions. Durant l'exercici 86 i sota la direcció de l'actual ministre Fernández Ordóñez, Espanya ha establert relacions amb Israel, al gener, i amb les illes caribenques de Sant Vicent i les Granadines, en el passat mes de juliol, així com amb Santa Lúcia, al maig, i amb Guyana, a l'agost. Aquest tres darrers estats no tenien relacions amb Espanya perquè han accedit fa no gaire a l'independència ja que abans eren colònies britàniques.

Espanya no manté encara relacions diplomàtiques amb Corea del Nord que és una potència militar important de l'Àsia, encara que sí les té amb Corea del Sud. La recent millora de relacions entre ambdues Corees i el fet que Espanya dona suport al dret de reunificació de aquests estats dividits pel paral·lel 38, fa pensar que en un futur pròxim es poden establir relacions.

Xavier Horcajo